

ကိုရွှေတေးသား

ဇာတ်လိုက်များ

(ကျေးလက်ပျော်ဟာဆလုံးချင်းစက္ကနစ်စစ်)

လွန်စွာမှ သာတောင့်သာယာရှိလှပါသော ရွာကလေး။

အနီရွာကလေး၏ အမည်သညာခေါ်စရာကား ရွှေပန်းပေါ ဟူလေသတတ်။

"ရွှေပန်းပေါ" ဟူသည့် အနွှတ္တသညာအတိုင်းပင် အနီရွာကလေး၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ရွာသူရွာသားအပေါင်းအား အချိုးအစားချကြည့်လျှင် ရွာသူဦးရေထက် ရွာသားဦးရေက အဆမတန် များကုန်၏။

ဒါကြောင့်ပင် ပညတ်သွားရာဓာတ်သတ်ပါ၍ "ရွှေပန်းပေါ" ဖြစ်သွားခဲ့လေသလား။

မည်သို့ဆိုစေ ... ရွှေပန်းပေါရွာကလေးကတော့ သူ့အရပ်နှင့်သူ့ဇာတ်၊ လိုက်လျောညီထွေလှစွာ ဟန်ချက်ညီလှပါဘိတောင်း။

လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေ ပေါများ သည် မို့လည်း လယ်ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်ကြသူ၊ သားငါးပုစွန် ဖမ်းဆီးကြသူတွေဖြင့် စီးပွားရေးကဏ္ဍတွေက အသားကျ နေသကဲ့သို့ စားဝတ်နေရေးအားဖြင့်လည်း သူ့အနေအထားနှင့်သူ အဆင်ပြေနေကြလေသည် ။

တစ်နေ့ ...

ထိုတစ်နေ့သည် မိသားစုတစ်စုအတွက် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့်နေ့။

ရွှေပန်းပေါရွာအလယ်ပိုင်းရှိ ဖိုးညွန့်တင်တစ်ယောက် ချက်အရက်သောက်ရင်း ရေငန်းသီး၊ မန်ကျည်းသီးတို့ နှင့် မြည်းရုံမက သူ့သူငယ်ချ

င်း ကိုရင်ကျဲသိုးယူလာသော ထန်းရည်ခါးနှင့် ဝက်သားဟင်းတို့ အား အ
ငမ်းမရ၊ ပါးဖြနားဖြ နင်းကန်တွယ် လိုက်လေရာ တစ်ညလုံး ဝမ်းတွေ ဒ
လဟောသွားတော့သည်။ ။

အိမ်သားတွေက ဝမ်းရပ်ဖို့ အရေး လက်လှမ်းမှီရာ ဆေးမြီးတိုတွေ
တိုက်ကျွေးကြသည်။ ။ သို့သော် ဝေဒနာနှင့် ဆေးမြီးတိုက အာဝါဟဝိဝါ
ဟ မဖြစ်လေရကား ဖိုးညွန့်တင်ခမျာ မျက်ဖြူလန်၍ အကြောတွေဆွဲသ
ည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပကော။

"မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ဟဲ့ ... ငကြွက်၊
ရွာအနောက်ပိုင်းက ဗိန္ဒောဆရာဦးအောင်ကြီးကို သွားပင့်ချေစမ်း"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

ဖိုးညွန့်တင်၏ ညီအငယ်ဆုံးလေး ငကြွက်က ဖနောင့်နှင့် တင်ပါးတ
စ်သားတည်းဆိုသလို သုတ်ခြေတင်ကာ ဗိန္ဒောဆရာ ဦးအောင်ကြီးအိမ်
သို့ အရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ အချိန်မီပင့်ခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ... အလာ
ကောင်းသော်ငြား အခါနှောင်းသွားသည် လား မဆိုနိုင်။

ဗိန္ဒောဆရာဦးအောင်ကြီး ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ တော့ဖြင့် ဖိုးညွန့်တ
င်တစ်ယောက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်တော့။

"ဖိုးညွန့်တင် ... ဖိုးညွန့်တင်"

အမည်ကို တရစပ်ခေါ်၍ လှုပ်နှိုးသော်လည်း ဖိုးညွန့်တင်နိုးမလား။

"လုပ်ပါဦး ... ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မသားကြီး မိန်းမတောင်မရသေး
ရှာတဲ့ ကျွန်မသားကြီးကိုကယ်ပါဦး ဆရာ"

ဖိုးညွန့်တင်၏ မိခင်ကြီးခမျာ ပဋာမြေလူး။

"အေး ငါလည်း တတ်သမျှကျွမ်းသမျှ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြည့်နေတာပဲ မသက်ရီရယ်၊ စိတ်တော့ ခိုင်ခိုင်ထားပါကွယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုသလိုပေါ့။"

သည် ကတည်းက အခြေအနေ မကောင်းတော့တာ သိသာသည်။

ကြည့် ...။

ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးအောင်ကြီးပင်လျှင် လွယ်အိတ်အတွင်း ဆေးပုလင်းများ ထည့်၍ ပြန်ကြွရန်ပြင်ဆင်နေပါပကော။

ဆရာကြီး အိမ်အောက်သို့ သူ့အဓိပ္ပာယ်သူဆောင်၍ ရောက်သွားသည့်သကာလ၊ အိမ်ပေါ်မှာ တော့ အော်ဟစ်ငိုယိုကြသည့် အသံတွေက စီခနဲ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

"အောင်မယ်လေး ... အမေ့ရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာ သားလှရတာကြီးရဲ့ ၊ အမေတို့ ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ခွဲသွားခဲ့ပြီလား၊ ခွဲသွားခဲ့ပြီလားဟဲ့ ...

ဟင် ... သည် နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်ကျရင် ဘုတ်ဆုံမကို တောင်းပေးပါဆို၊ ငါ့သားကြီး မိန်းမတော်တော်လိုချင်နေတာကိုသိလို့ ဘုတ်ဆုံမအမေနဲ့ ပြောထားဆိုထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ အမေ့စကားတွေ အဖတ်တင်ရုံရှိပြီကော သားကြီးရဲ့ ၊ အဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဟီး ... ရွတ် ..."

မိခင်ကြီးဒေါ်သက်ရီ၏ အလွမ်းလှိုင်းရိုက်ခတ်အပြီးမှာ တော့ ဖိုးညွန့်တင်၏ ညီမ ဝှတ်ထော်မကလည်း တစ်စခန်းထလာသည်။

"အစ်ကိုကြီးကို ညီမ မပြောဘူးလား၊ ခွေးတောင်မှ မသောက်တဲ့ သည် အရေတွေကို မသောက်ပါနဲ့၊ ကျွဲသိုးတို့၊ မောင်ထွေးတို့လို ကစော်သမားတွေကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်ပါနဲ့ လို့၊ ဟင် ... ခုတော့ ... သည် အ

ရေတွေပဲ၊ သည် အပေါင်းအသင်းတွေကပဲ အစ်ကိုကြီးကို ဂွက်ထော်မ
တို့ အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲကနေ ဆွဲထုတ်သွားပြီ မဟုတ်လားတော့ ...
အော့ ဟော့ ဟော့ ... ဟင်း ..."

ဂွက်ထော်မ၏ ပိန္နဲပင်ဆွဲထည့်မှုကြောင့် လူမမာလာမေးသည့်
ကျွဲသိုးနှင့် မောင်ထွေးတို့ မှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရချေသည်။ ။ ခြံထဲသို့ဝင်
လာရနိုး၊ မဝင်လာရနိုးနှင့်။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညီမဖြစ်သူတို့ က တဖွဲ့တနွဲ့ အော်ဟစ်ငိုယိုနေလေ
တော့ "ငါလည်း ဝင်မငိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ" ဟူသည့် သွေးနီးစိတ်
ဓာတ်ဖြင့် သွားလေသူ ဖိုးညွန့်တင်၏ အရီးလေး ဒေါ်သိုင်းခြုံကလည်း ရ
င်ဘတ်ကို တခုံးခုံးမြည်အောင်ထုကာ တစ်စခန်း ထလာပြန်တော့သည်
။

"တူလေးရေ ... တူလေးရဲ့ ... အရီးလေးတို့ ကို ဥပေက္ခာပြုသွားပြီ
လားကွယ်၊ တစ်မြန်နေ့ကပဲ "ဖားကိုကင်ပြီး စားချင်လိုက်တာ အရီး
လေးရယ်" တဲ့ ၊ အခု အရီးလေး ဖားကင်ထားတယ်လေ၊ လာစားပါဦး
လား ... တူလေးရယ်၊ ဖားကင်ကို တိတ်တိတ်ကလေး လာစားတဲ့ အခါ
အရီးလေးကိုတော့ မခြောက်ပါနဲ့ နော်"

သည် သို့သည် ပုံ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေသည့်သမယ၊ ခေတ္တခဏမျှ (
ရှေ့ - ဘာကိုဆက်ရမှန်းမသိ၍ လေကြောပြတ်နေချိန်ဝယ်) မိခင်ဖြစ်သူ
ဒေါ်သက်ရီက ဝင်ရောက်အစားထိုးလာပြန်သည်။ ။

"သားကြီးရေ ... သားကြီးရဲ့ ...

တမလွန်ဘဝကို ကူးသွားတဲ့ အခါ ငရဲပြည်ဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်မိ
စေနဲ့ ၊ အဲသည် မှာ မတော်တဆ တောင်ဖျားက လူမိုက်ဓားငပြူးနဲ့ ဘုံဆို
င်က ထုံကြီးတို့ ရှိနေတယ်လို့ အမေ အိပ်မက် မက်ဖူးတယ်၊

သွားမယ့်သွား ဘိုးတော်မာဃ သိကြားမင်းရှိတဲ့ တာဝတိံသာကိုပဲ ရောက်အောင်သွားပါ။ အမေ စရိတ်လုံလောက်အောင်ပေးလိုက်မယ် သားကြီးရဲ့ ... အဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ..."

ဒေါသက်ရီလည်း သည် မျှနှင့် ရှေ့ဘာဆက်ရမည်မှန်းမသိတော့ဘဲ လေကြောပြတ်သွားပြန်သည်။ ။ ဤ၌ အသွားအလာကို ဆက်ပေးရန်အတွက် အရီးလေးသိုင်းခြံက အကြောင်းအရာကို ဆွဲစေလိုက်ချေ၏။

"အောင်မယ်လေး လေး ... အရီးလေးချစ်တဲ့ တူလေးရယ်၊ မင်းအမေ အရီးလေးအစ်မ ပြောသလို မှာ သလို တာဝတိံသာကိုရောက်တဲ့ အခါ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကွယ်၊ ချက်အရက်တွေချည်း လှိမ့်မသောက်နဲ့ ၊ ပြီးတော့ သိကြားမင်းကြီးဦးမာဃနဲ့ မိဖုရား ဘယ်နှယောက်၊ အေး ဘယ်နှယောက်ရှိရှိကွယ် ... သူတို့ နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းသာနေ၊ ဟုတ်ပလား၊ သူတို့ ဟာ ဘုတ်ဆုံမနဲ့ ဆိုရင် ဖွဲ့နဲ့ စကွဲလိုသာ သဘောထားလိုက်၊ ဟုတ်ပလား၊ နို့မဟုတ်ရင် သိကြားမင်းတို့ မျက်စောင်းဟာ အကြောင်းသုံးပါးမရွေးဘူးကွယ် ... သတိထား။

ပြီးတော့ ... သိကြားမင်းကြီးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ မာတလိကိုလည်း နှမပေးယောက်ဖလို သဘောထားပြီးပေါင်း၊ ဒါဆိုရင် ... မာတလိ လူ့ပြည်ဆင်းတဲ့ အခါ တူလေးကို တိတ်တိတ်ကလေးဝှက်ပြီး ခေါ်လာလိမ့်မယ်"

အရီးလေးသိုင်းခြံလည်း လေကြောပြတ်သွားပြတ်သည်။ ။ ဤတွင် ဝှက်ထော်မက တစ်စခန်းထလာပြန်၏။

"အစ်ကိုကြီးရေ ... အရီးလေးပြောသလို မာတလိနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရင် နတ်သုဒ္ဓါဆိုတာကို ယူလာခဲ့နော် ... တို့ စရာတွေတော့ ယူမလာနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ... ငကြွက်ရွာဘုရားပွဲမှာ ဝတ်စားလာဖို့ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေလည်း ယူလာခဲ့ပါဦး ၊ အီး ဟီး ဟီး ..."

ပြောဆိုဖွဲ့ကန့်
